

Ой що в Софійському заграли дзвони

Павло Тичина

Ой що в Софійському заграли дзвони, затремтіли.
Не білі голуби — янголи у небі пролетіли.
Ой там збиралися під прапори, під соняшні ще й сині:
Від нині —
Не буде більше пана у вільній Україні!

Ідуть, ідуть з музикою
Під тінню прапорів
Прекрасною, великою
Рікою стиглих нив.

Ідуть, ідуть — вітаються
І славлять щасні дні,
Жахтять-переливаються
Їх душі вогняні.

Ой та виходили попи з Софійського, з-за брами, —
З хрестами, з корогвами.
У шатах золотих коло Богдана правлять службу Божу.
Як рожу —
Вітай свою, Вкраїно, долю, — вітай дівчину гожу!

Горять, горять свободою
Вчорашнії раби,
Бо вчули: "Встань з природою!" —
Згук янгола труби.

І встали всі, співаючи
З природою весни.
З природою вітаючи
Чудові дійсні сни.

Як засміялося ж до них та праведнеє сонце:
"Не дурно гріло я, світило у кожнеє віконце!"
Як заходилися хмарини ткати скатертини, —
Хвилини! —
Цвінуть та розцвітають небесні бархатини.

Цвігуть в піснях вкраїночки,
Дзвіночки срібляні.
Душею чорнобривочки
Струнчасто-осяйні!

То ж матері майбутнії
Стрічають дні ясні.
О хвилі незабутнії!
О сонце і пісні!

Ой що в Софійському та грали дзвони, замовкали.
Там прапори приймали, до народа промовляли:
"Гей, разом, разом станемо на ворога ми, браття, —
Завзяття! —
Хто зрадить неньку Україну — прокляття тим,
прокляття!"

І суне військо лавою
Від білих тихих брам.
І з "Заповітом", "Славою" —
Ввесь Київ наче храм.

В нім скапала кров часові,
Кров мучнів без вінця...
І в нім горять Тарасові
Вкраїнськії серця!